

"Het heeft hem niets opgeleverd "

Heel wat midlifecrisissen worden geprojecteerd door hunkerende kunstenaars en aardrijkskunde leraren op jonge, onschuldige dames. Tot voor kort fotografeerde Martin alleen architectonische constructies zoals wolkenkrabbers in New York. Hij is van jongs af aan net als de kunstschilder Fred van der Wal gebiologeerd door de fotografie, maar nu heeft Martin op vijftigjarige leeftijd de jonge vrouw ontdekt als zijn enige subject matter. De lokroep van het jonge, naakte vlees is voor hem onweerstaanbaar en hij voelt zich door zijn leeftijd als een Odysseus met een dikke buik, naakt vast gebonden aan de mast van zijn eigen begeerte, te midden van de gillende sirenen.

De naakte dame op de fotos is de hoofdpersoon uit zijn laatste boek "Vederlicht Weerlicht". Beschaamd en wat geagiteerd draait hij snel het dozijn naaktfotos om zo dat ik niet meer kan genieten van de weelderige schaambos en wulpse borsten met jampotdekselgrote tepelhoven op de foto. Het meisje straalt de overbekende niet geneukt/ wel lekker blik uit van de dames uit "Sex in the city" en is niet ouder dan achttien jaar. Ouwe, geile bok, denk ik, wat wil je nog met je uitgezakte dikke pens en je open gulp. Voor jou zijn er hooguit de tuberculeuze seropositieve oostblokhoeren van de Keilenweg en de Wallen, waarschijnlijk nauwelijks neukbereid, zelfs niet tegen adekwate betaling of ze moeten hoognodig een shotje zetten om verder te freewheelen naar de roze wolkjes en de luchtkastelen van het uitzichtsloze junkie bestaan.

Frank is direct herkenbaar aan zijn merkwaardige nerveuze, hese stem die hem steeds lijkt op te zwepen tot conversatie in een nog hogere versnelling. Soms doet hij mij aan Martin Ros denken, dan weer aan Simon Vinkenoog. Hij beweert nooit vervelender schrijvers te hebben gelezen dan Couperus, Multatuli, Mulisch, Reve, Claus en Vestdijk.

Noemde Gerard Reve hem op een schrijverscongres in het Oostblok niet decennia geleden "een griezelig intelligente jongen?"

Het heeft hem niets opgeleverd al die lovende opinies, zegt hij bitter. Collegas? In je gezicht glimlachen ze, smeren ze stroop, de honing is dan spotgoedkoop, maar als je je om draait spuwen ze een roomsgele kwat op je hielen. In de Nederlandse literatuur heeft hij doorgaans al helemaal niets te zoeken. Zijn boeken verkochten niet, dus was hij noodgedwongen tientallen jaren afhankelijk van het fonds voor de letteren. De permanente werkbeurs. Tegelijkertijd voelde hij de intense vernedering van het ophouden van zijn hand bij de overheid, een vorm van bedelarij waar andere mensen op neer keken en door wie hij er altijd op is aangesproken met de weinig opbeurende woorden: "Jij krijgt toch maar lekker gratis geld voor niks en niemendal en wij niet! Wij moeten er voor werken! Voel je jezelf geen uitvreter? Kots je niet van jezelf?"

Minachting alom was zijn deel, niet in de laatste plaats van zijn weinig aangename familie. Zijn moeder heeft hij sinds zijn eerste levensjaar niet mee gemaakt. Hij werd gedumpt bij de grootouders waar hij een helse jeugd door maakte. Ze peperden hem in dat hij geen rechten, wel plichten had. Zijn zakgeld werd uitbetaald in klappen en schoppen, schelden, vloeken en tieren.

Een bestaan als gelauwerd auteur leek hem aanvankelijk zo aantrekkelijk, in de onbevanging aan loop van zijn carrière, toen hij op een kamer van drie bij vier meter in het centrum van Amsterdam woonde en tot jaloezie van heel wat vrienden en kennissen een uur betaalde van

nog geen veer tig gulden per maand. Zelfs in de silver sixties een schijntje. Hij woonde op vijf minuten loop afstand van de toen nog veel belovende kunstschilder Fred van der Wal, die volgens Frank zijn belofte nooit heeft ingelost. Niemand deugt in de de optiek van onze schrijver.

© mei 2021, fredvanderwal, BasicPublishing.nl